

Qui ta jo füli oli pudrand methas edasi ja tagasi
Ning torm ja tuiss ei suband teda leida radaši,
Siis rambis ta wiimaks puude wahelse.
Ja offad olid elusks majaks temase. 12
Ka tuisk weel mattis kõil urked finni,
Et hea t'al oli nagu kodu sänggis enni;
Ta läed weel paneb tolltu. dinaq 613
Ja liigutab mahedast mofle: adra onu nõ
„Sa, armas Jumal kõik tead am itja 619
Ja mind ka sia mettsa nääd.
Su hooleks mu hinge annan tuttav 62
Ja taeewas sind südamest tänan.” Unist nõ
Ta ema ja külalist mitu teist, unist nõ
Ned otsinud teda anggedest wäljast ja puist,
Ning hüdnud ja hüdnud kõigest väest,
Tuul tühja viind siissi häaled nende läest,
Ja ema weel wiimaks õhates õölnud:
„Ta hing on taeewas, et füli torm ta neelsnud!”

„Oh mis sena koidu valgus,
Paistab läbi männi metsa !
Kas see töest on pääwa selgus ?
Ma wist juba taewas täitja !

Ning tui fenast' laulwad lapsed
Auu ja fütust Jumalase;
Ose fenad nii tui ätsed,
Mis on loodud Maarjamaale?"